

Займёны *мой, твой, свой* маюць у наз. скл. мн. л. на канцы — *е* для ўсіх радоў (мае, свае), дык ня можа быць „сваі пагляды“.

„Сав. Беларусь“ № 154: ня будзе „лістаносец“, але *лістаноша*, бо маем-жа *механоша, кошаноша*; „упэўнены“ і г.п. — русіцызм, бо ўтвораны паводле рас. *уверенный*; пабел. — *пэўны, пэўнасьць* (або *пеўны* і г.д.).

Найвялікшыя барбарызмы

„Беларуская Крыніца“ № 29: „беспасрэдны“, „пасрэдна“ — небел. словы; пабел. будзе *беспасярэдні, пасярэдне* (прыраўнуў *сярэдні*).

„Настаяшчы“ — маск., пабел. — *запраўдны*.

„Нэндза“ (арганісты засуджаны на нэндзу) — пол., яму адпавядае бел. *нуда*, але зь іншым значэньнем. Тутака трэба сказаць *галіта* (засуджаны на галіту).

„Сабіраць“ — маск., пабел. — *зьбіраць*.

„Кіраўнічыя кругі... зьяўляюцца *староньнікамі* польскага праваслаўя“. Быць староньнікам чаго-колечы, значыць *стараніцца*, адхінацца ад чаго, чурацца чаго. Тут трэба сказаці *прыхільнікамі*.

Небеларускія хвормы „Ксяндзам Палякам“ заместа належнага *Ксяндзам Паляком*, бо ў давальным склоне мн. л. імёны муж. і ніякага роду маюць *-ом*, калі націск ё на канчатку.

„Павінны аб гэтым *помніць*“ — абмыла, а мае быць *помнець*. Дзеяслоў „помнець“ спрагаецца зусім так сама, як „сядзець“.

„Голас Беларуса“ пішацца благой моваю і трэ’ было-б шмат пісаці, каб адцеміць вялікішыя барбарызмы, але на гэта нямаш месца. Дык абмежуся некалькімі прыкладамі.

„Голас Беларуса“ № 35: „адкормляваць, адкорм — маск.; пабел. — *укормляваць, укорм*. „Прыём“, „прыёмны“ (экзамен і г.п.). Ад дзеяслова **ѣмамъ, ѣмѣти* (бел. *маю-меці* або, з аналёгічнай хвормаю неазначанае асновы, *маю-маці*) маем у бел. мове імёны ніякага роду проці роду мускога некат. іншых слав. моваў. Гэтак проці маск. *заем*, чэск. *zajet* маем бел. *займо* (прыкладам, *займо* поля, *сенажаці*), *наймо* (найміта), за „пераняцьце“, злаўленьне зьбеглае жывёлы даецца нагарода — *пераймо*. Дык так сама будзе *прыймо*, прым. *прыймовы*.

Пры лічбах два, тры, чатыры ў бел. мове ўжываецца множны (а ня парны) лік імёнаў *мускога* роду: 2, 3, 4 валы, калы, вершы, чалавекі і г.д. А тымчасам „Г. Бел.“ ужывае памаскоўску парны лік: два *верша*, тры *прадстаўніка*, чатыры *чалавека* і г.п. Можна запамятаваць, што ў гэтым прыпадку ніколі ня можа быць на канцы *а*, але заўсёды — *ы, і*. За тое імёны жаночкага і ніякага роду парны лік маюць: 2, 3, 4 назе, сасе, касе, рыбе, вакне, гумне (ад *гумно*) і г.д.